

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Software
pro lásku

TARA PAMMIOVÁ

SOFTWARE
PRO LÁSKU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě potěší, když se kromě příběhu s dobrým koncem v knížkách, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, dozvím i něco nového. Když autorky zabrousí do oblasti lidského konání a jednání, o němž jsem nic nevěděl, a dají si tu práci, aby všechno vysvětlily.

Tentokrát takovou knížkou je příběh Tary Pammi-ové Software pro lásku, který vychází v edici Sladký život. Hlavní hrdinkou je totiž hackerka, která prolomí bezpečnostní pojistky v programu hlavního hrdiny. Takže autorka si musela leccos načíst o programování, hackování počítačů, bezpečnostních systémech a vůbec spoustě věcí, o kterých bychom nepředpokládali, že mají v romantických příbězích své místo.

A popsala to tak, že jsem všemu (nebo skoro všemu) rozuměl!

V minulosti už jsem se tak poučil o ekologii, burze, restaurování obrazů, výrobě parfémů a spoustě dalších věcí. A dozvědět se něco nového je vždycky fajn, ne?

Už jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Na Software pro lásku totiž příští měsíc naváže příběh nazvaný Smlouva s Italem, který je přímým pokračováním. A vše bude ještě o další měsíc později ukončeno třetím dílem série, pojmenovaným Chybička v plánu.

Doufám, že zvědavá jste i Vy, takže se budeme těšit spolu.

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

**SOFTWARE
PRO LÁSKU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Innocent to Tame the Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7494-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7495-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7496-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Už jsi přišel na to, jak je možné, že někdo tu ochranu prolomil? Dokonce dvakrát? A jak to udělal?“

Massimo Brunetti vzhlédl od tří monitorů na svém stole v laboratoři, jež byla centrem jeho podnikání v oblasti kybernetického zabezpečení. I laboratoř samotná byla vzorem nedobytnosti – dalo se do ní dostat jen přes otisk prstu.

Zavedl to, když mu bylo šestnáct a jejich otec Silvio s nimi ještě bydlel a on potřeboval, aby sem za ním nemohl. Nyní to bylo jeho technologické centrum, kde měl všechny servery a kde vymýšlel software, na němž vydělávali miliardy.

Jediný, kdo měl kromě něj přístup, byl jeho starší, nevlastní bratr Leonardo, který právě všechno pečlivě prohlížel, a nevlastní dcera jejich babičky Grety, Alessandra. A to ještě jen pod podmínkou, že ho vyruší, jen kdyby hořelo nebo hrozila nějaká podobná katastrofa.

Greta sem nesměla. Ta si pod pojmem katastrofa představovala něco docela jiného – před třemi měsíci například ztropila ukázkovou scénu na oslavě Massimových třicátin. Prý on i Leo zemřou bezdětní a rodina Brunettiových tak spolu s nimi zmizí z povrchu zemského.

Měla by vědět, že Massimovi je nějaký rodinný odkaz úplně ukradený, zejména když se jednalo o jejich rodinu.

„Za půl hodiny máme domluvenou schůzku kvůli tomu updatu, Leo,“ řekl, aniž by zvedl hlavu. „Víš, že nemám rád, když mi tu postáváš.“

„Už jsi tady zavřený skoro celý týden.“ Leo stiskl rty. „Už to nemůžu před radou dál tajit, Massimo. Kdyby se provalilo, že v BCS se může kdejaký hacker z dark netu dostat k účtům klientů... *Merda!*“

Byla by to katastrofa epochálních rozměrů.

„Už tak je dost zlé, že jsme přišli o ten desetimiliardový kontrakt,“ dodal.

Massimo si hřbetem ruky protřel oči, doufaje, že ta pulzující bolest za čelem alespoň trochu poleví. Vážně je tu zavřený už příliš dlouho. „Není moje chyba, že si lidé pamatují, co všechno Silvio kdysi napáchal.“

Trvalo jim s Leem téměř patnáct let, než se jim podařilo rodinný podnik – mnohamiliardový finanční gigant Brunetti Finances, Inc. – dostat znovu na nohy a obnovit jeho někdejší slávu. Ve skutečnosti ještě pořád bylo co dělat.

Pro Gretu to bylo rodinné dědictví, jeho prestiž byla pevně spjatá se jménem Brunetti. Pořád ještě dokázala z paměti vyjmenovat všechny mrakodrapy v Miláně, kde se v průběhu dvousetleté historie podniku nacházelo jeho hlavní sídlo.

Pro něj a Lea to nicméně bylo spíš o uspokojení, které jim přinášelo znovu firmu budovat, ještě větší a lepší, poté, co ji jejich otec téměř přivedl ke krachu.

Jenže... v posledních šesti měsících na poslední chvíli nevyšel víc než jeden kontrakt. V prvním případě zjistili, že jeden účetní vyrazil podrobnosti jejich nabídky. V dalším byl jejich subdodavatel uplacený a Leo pak musel řešit velké problémy.

A jako by to nestačilo, Massimo před týdnem zjistil, že někdo prolomil ochranu v jeho vlastní společnosti, Brunetti Cyber Securities.

Někdo měl zjevně na mušce jejich podnik. Ten bezpečnostní průlom byl přímý útok, a ten není možné ignorovat. Kdyby Silvio neležel na klinice a nebyl

sledovaný čtyřicet hodin denně, bylo by jasné, že je za tím on. Neměl ovšem žádnou možnost cokoli ovlivnit, jedinou jeho spojkou se světem byl Leo.

„Jsi si jistý, že jediný nepřítel, kterého máme, je Silvio?“ zeptal se Leo s pozdviženým obočím. „Co ta tvoje poslední slečna? Dělá dost dusno.“

„S Gizelou to skončilo už před čtyřmi měsíci.“ Massimo se na bratra našťavaně podíval. Do jeho osobních věcí Leovi nic není.

„Sì, my dva to víme. Ale ví to i ona? Dcera jednoho z nevlivnějších podnikatelů v bankovníctví v Itálii? *Maledizione*, Massimo, ta ženská teď volá *mně*.“

Bolest za očima zesílila. Kdyby to všechno nebylo tak zlé, snad by se bratrovu výrazu i zasmál.

Leo nedal své telefonní číslo dokonce ani vlastní holce. Což právě byla jedna supermodelka, jež měla nějaké focení někde na druhé straně zeměkoule. Pokud Massimo dobře počítá, vydrží jí to ještě tak dva měsíce. Před ní to byla výkonná ředitelka, s níž se Leo setkával jednou za dva týdny po dobu šesti měsíců. A před ní fotografka, studující migrační taktiku nějakého vzácného druhu ptáka z okolí Antarktidy.

Leo si zjevně hledal své slečny podle jasného vzorce – vzdálenost, jistá umanutost a ambice. A všechny jeho vztahy také končily přátelskou dohodou.

Ne že by Massimo toužil po takových chladných, odtahitých vztazích. On jen neměl čas ani energii na něco hlubšího. A nejspíš ani následujících alespoň dvacet let mít nebude. Koneckonců stejně netušil, jak takový hluboký, smysluplný vztah znamená. Jeho matka a Silvio – to byla válka. A ona bojovala za něj, za svého syna.

„Musíš ji nějak přimět, aby to pochopila,“ prohlásil Leo. „A nenaštvat jejího tátu.“

Massimo nesnášel, když měl Leonardo pravdu. „Postarám se o to.“

Byla to pitomost, dát se dohromady s tou rozmazlenou, sobeckou vymetačkou večírků Giselou

Fioreovou. Ale po měsících strávených nad posledním bezpečnostním softwarem a jeho následným uvedení na trh, kde okamžitě vydělal miliony dolarů, se potřeboval uvolnit. Pořádně uvolnit.

A v tom byla Gisela dokonalá, alespoň podle toho, co se o ní povídalo. Vlastně to bylo to jediné, co jí šlo. Následovala dvoutýdenní vášnivá aférka, na jejímž konci už Massimo zoufale toužil vrátit se k práci. Jeho pověst po tom toužila také.

Jenže Gisela mu nepřestávala posílat textovky plné výhrůžek, následované jinými, plnými zoufalého žadonění. Pokud tedy právě netábořila před budovou, kde měli kanceláře.

„Chceš něco slyšet o tom hackerovi, nebo ne?“ vyjel na Lea.

„To víš, že chci.“

„V noci se mi ho podařilo vystopovat. Taky jsem přišel na to, jak se dokázal dostat přes všechny moje firewally. Dvakrát.“

„Dvakrát?“ nevěřícně se zeptal Leo.

„Sì.“

„*Cristo*, jsi přece počítačový génius, Massimo. Jak je to vůbec možné?“

Massimo přikývl, ale nebyla v tom arogance. Počítače opravdu byly jeho svět. Byl v něm mistr nad mistry. „Ten hacker je zjevně extrémně nadaný. Skutečný génius.“

Leova kletba se rozlehla podzemní místností. O pár minut později už byl ale zase soustředěný na práci.

„Ale ty máš nějakou stopu, co tě k němu dovede, ne?“

„Sì. Nasadil jsem boty, abych piggybackoval ten malware, co –“

„Řekni to normálně, Massimo, *per favore*,“ usmál se jeho bratr. Už to řešili nejméně milionkrát. „Tak, aby to můj jednodušší mozek dokázal pochopit.“

Massimo pocítil známé teplo u srdce. Leo není žádný hlupák. A když byl Massimo na dně, Leo ho

dokázal svým zájmem a pochvalou přimět zase se soustředit a vydat ze sebe to nejlepší. „Mám stopu. Dokonce jsem i vypátral, kde se fyzicky nachází. V New Yorku.“

„To je skvělé. Můžu tak za půl hodiny zorganizovat schůzku s někým z dozorčího úřadu, ten zalarmuje lidi, zabývající se počítačovou kriminalitou. Ještě dnes večer může být ten darebák za mřížemi a my budeme znát identitu toho, kdo za tím stojí –“

„No. Nechci do toho zatahovat policii. Ještě ne.“

„Cože? Proč ne, sakra?“

„Už se mi podařilo najít klub, odkud se ten hacker připojuje. Spojil jsem se s ním.“

„Spojil ses s hackerem? Proč?“

Massimo pokrčil rameny. Nedokázal to ani vyjádřit slovy. Zvědavost, vzrušení, možná dokonce i jistý pocit kamarádství. Ten hacker ho zajímá. „Chci ho trochu poznat. Zjistit, jak přemýšlí.“

„*Dios mio*, Massimo, prolomil naši ochranu. Dva-krát.“

„*Essattamente!* Mohl by to dělat znovu a znovu. Musíš uznat, že je na tom něco... podezřelého. Neukradl žádné informace o našich klientech. Mám rozmístěné boty všude, kde by je mohl prodat, na černém trhu, na dark netu. Nikde nevyplavaly. Jako by si se mnou ten hacker hrál. Je těžké ho dostat.“

„Co navrhuješ?“

„Chci s ním navázat kontakt. Dostat se mu do hlavy. Když budu vědět, jak pracuje, jak to dělá, připravím na něj past.“

„Chci tvé slovo, že naše servery znovu neohrozí.“

„Přestáváš mi věřit, Leo?“ dobíral si bratra, čímž mu připomněl, že není jen ten pořád nemocný drobný kluk, na kterého se otec vrhal pokaždé, když se napil. Že není jen ten mladší bráška, který se před otcem utíkal schovat do Leovy náruče. Že je také počítačový génius, který vymýšlí produkty za miliardy.

Leo se zastavil u posuvných dveří jak ze *Star Treku*

a zamračil se. „Dej mi týden a já ti dám toho hackera, jeho životní příběh a důkaz o jeho nelegálních aktivitách, všechno pěkně v jednom balíčku, převázaném stužkou, jako vánoční dáreček.“

„Týden. Ani o den víc,“ rezignoval nakonec Leo. „Chci ho vidět za mřížemi.“

O týden později

Massimo postával nedaleko vchodu do klubu – kovových dveří neurčité barvy v zadní části zchátralé budovy v odlehle části Brooklynu. Bylo to hodně daleko od jeho bytu nad Central Parkem, ze kterého před hodinou vyrazil.

Parkoviště v temné uličce pokrýval březnový sníh a díky němu nebyly ty velké kontejnery s odpadem dva kroky od něj až tolik cítit.

Už dřív zjistil, že ten hacker má své specifické zvyky. Narozdíl od Massima a ostatních géniů, kteří žili spíš chaotickým životem. Chodil sem dva večery v týdnu, přicházel přesně osm minut po deváté a zůstal pokaždé přesně čtyřicet tři minut. Pak z virtuálního prostoru zmizel.

Jako feťák, který si dopřává jen přesně odměřenou dávku.

Massimo ho nikde jinde nenašel.

Což znamená, že všechno, co měl k dispozici, aby zjistil, jak ten chlapík pracuje, byly dvě ubohé třičtvrtěhodiny. Ale i tak se mu to podařilo. Hackeři jsou záhadná a nespolečenská stvoření, ale rádi se chlubí, zvlášť před těmi, kdo jsou na stejné úrovni. Stačilo ho pochválit za modifikaci zabezpečení toho klubu. Ne že by se přímo přiznal k tomu prolomení firewallů BCS, ale spojení bylo navázáno.

Massimovi bušilo srdce vzrušením. Vrazil ruce do kapes kabátu. Takový nával adrenalinu necítil od uvedení svého posledního softwaru na trh. Ne, to není tak docela pravda. Naposledy byl takhle vzrušený, když

objevil ten tunel, kterým se ten samý hacker už podruhé naboural do jeho systému.

Ozvalo se kovové zaskřípění dveří a Massimo zka-meněl. S límcem kabátu ohrnutým nahoru, aby se chránil před protivným studeným větrem sledoval štíhlou postavu, zahalenou od hlavy po paty do černé, scházet ze schodů. Na bílém sněhu její temnota vyni-kala ještě víc.

Ostrý závan větru náhle dotyčnému sfoukl kapuci z hlavy a objevil se jemný obličej s širokými, plnými rty, trochu příliš špičatým nosem a vysokým čelem. Špičatá brada. Štíhlá ramena na téměř chlapecké po-stavě s dlouhýma nohama v upnutých černých džín-sech a vysokých kožených botách.

Havraní vlasy, divoké a kudrnaté, byly jednou z mála věcí, které prozrazovaly, že je to žena. Ne, ani ta měkká křehkost, ty jemné kosti, to by člověk nespítl.

Byla to bolestně mladá, jemná, krásná žena.

To nemůže být ona... Tahle křehká dívka přece ne-může být ten hacker, jenž se dostal přes jeho firewall. To nemůže být ten ďábelsky inteligentní počítačový génius, se kterým Massimo chatoval minulý týden. Ten hacker, jehož chtěl Leo vidět za mřížemi, *pronto*. Ten, kvůli němuž už čtrnáct dní pořádně nespí...

To nedokázala žádná z jeho přítelkyň.

Zasmál se a jeho hrubý smích se rozlehl tichem ulice.

Dívka ztuhla jako laň zachycená světly auta a obrá-tila hlavu k němu.

Hnědé oči s dlouhými řasami se zastavily na jeho obličejí. Viděl, jak polkla, jak sklouzla pohledem k jeho ústům a pak se mu znovu podívala do očí. Vy-dala tichý zvuk, povzdechnutí, jež naplnilo ticho mezi nimi, a pak se otočila a vyrazila pryč.

Ne, nemýlí se.

Dokonce si s tím hackerem i vyměnil pár slov, ještě než vystoupil z auta. A on... nebo *ona* byl uvnitř této budovy. Náhle ho něco napadlo. Sáhł do auta pro tab-let a poslal rychlou zprávu na chatu.

Nebyl si jistý, jestli to zabere, protože ten hacker se ještě nikdy předtím k chatu nepřipojil, když byl mimo klub. A přesto ho Massimo dnes nalákal ukázkou nového bezpečnostního softwaru, který stavěl pro společnost Giselina otce. Věděl, že to hackera bude zajímat, dokonce zůstal v klubu o něco déle než svých obvyklých čtyřicet tři minut.

Vitruviánský muž: Můžu ti ukázat tu dvojitou šifru, kterou jsem tu novou věc zabezpečil.

Srdce se mu rozběhlo ještě rychleji. *Dios mio*, cítil se jako teenager, který čeká na svou první pusu.

Žena se zastavila a vytáhla z kapsy kabátu telefon. Massimo si uvědomil, že napětím zapomněl dýchat.

Z jeho tabletu se ozvalo měkké pípnutí, které v sešerelém tichu zaznělo jako požární poplach.

Z obrazovky na něj zářila její odpověď.

Glum: Dneska ne, díky. Můj čas vypršel. Možná příště.

Massimo se usmál a cítil, jak ho zaplavuje další nával adrenalinu.

Je tak zdvořilý, pomyslel si často, když si vyměňovali zprávy. I v tom softwarovém žargonu bylo znát jistou jemnost, která kontrastovala s bezostyšností, s níž se probourala jeho firewally.

Je to ona.

To ona je ten hacker, kterého pronásleduje, který se mu zdá se ve všem vyrovná. V těch několika vteřinách, jež potřeboval, aby vstřelil ten nový objev, došla ke svému autu.

Massimo ji několika dlouhými kroky dostal na dosah, ale když viděl, jak ztuhla, zastavil se. Nechtěl ji vystrašit. Zatím.

„Proč Glum?“ zeptal se klidným tónem. „Proč ne Aragorn nebo Gandalf?“

Dívka se obrátila. Přejela ho očima a dech se jí zrychlil. Nebylo to zimou. „Nevím, o čem to mluvíte.“

Když otevřela dveře svého otlučeného brouka, zastoupil jí cestu. Ještě pořád se jí ani nedotkl.

Nos mu naplnila jemná vůně levandule. Zvedl tablet a ukázal jí jejich konverzaci. „Vím, kdo jste. A vím, co jste provedla Brunetti Cyber Securities. Mám na to důkazy.“

Z tváře mu přitom zmizel úsměv, stejně jako z té její zmizela nevinnost.

Vyzývavě zvedla bradu a oči měla jasné a ostré. „Co chcete?“

Teď už Massimo dovolil svému hněvu, aby zazněl v jeho slovech. „Vaši peněženku, prosím.“

Dívka se rozhlédla po bílé nadílce kolem.

„Nemáte kam utéct. Ani kde se schovat. Doporučuji vám udělat, co jsem řekl.“

Dívka pomalu vytáhla ze zadní kapsy kalhot peněženku a podala mu ji.

„Natalie Crosettová,“ přečetl Massimo nahlas. „Dobrá jsem si tu honičku celým internetem užil, slečno Crosettová, ale odtěď to budu řídit já. Půjdeme do mého hotelu a vy mi vysvětlíte, proč jste napadla mé systémy.“

„Ne!“ Dívka se zhluboka nadechla. „Jste cizí člověk. Nemůžete čekat, že vás nechám, abyste mě prostě... unesl!“

„A co tedy navrhuje?“

„U mě doma. Prosím. Zítra ráno.“

„Neletěl jsem přes Atlantik, abych vás nechal upláchnout, když už jsem vás našel. Půjdeme k vám domů, jestli vám to poskytuje nějaký pocit bezpečí. Dokonce si můžete nechat telefon a zavolat policii, pokud byste se cítila v nějaké chvíli ohrožená. Ale odpovíte mi na každou otázku, kterou vám položím, a uděláte to dnes večer.“

Ten tvrdohlavý výraz na jejím obličejí setrval, přestože se jí zachvěly rty. „Nebo co?“

„Nebo budete ještě dnes v cele. Klidně vás nechám, abyste policii zavolala sama. A zůstanete tam příštích deset let, pokud do toho budu mít co mluvit.“

DRUHÁ KAPITOLA

Natalie Crosettová zírala na muže, povalujícího se na její pohovce – měkkém, ale starém kousku nábytku, který si minulý měsíc přivezla z místního výprodeje – jako by byl král na zlatém trůnu, zkoumající subjekt, jež mu předvedli k posouzení.

Ji.

Na horním rtu a na zátylku jí vyvstaly krůpěje potu. Chvění celého těla ne a ne ustoupit.

Vězení. Mohl by ji poslat do vězení... což by znamenalo konec šance získat Frankieho do péče. Proč se proboha nechala přemluvit, proč neřekla Vincenzovi, že to neudělá? Co by s jejím bráškou bylo, kdyby skončila ve vězení? Bože, to ne, to se nesmí stát...

„Hlavu mezi kolena. A zhluboka dýchejte, slečno Crosettová.“ Postavil se, aby jí uvolnil místo.

Natalie automaticky udělala, co jí radil a ohнула se dopředu. Přestalo se jí dělat černo před očima a vzduch naplnil plíce silou malé bouře. Dovnitř a ven. Dvornitř a ven.

Panika pomalu ustoupila a mozek znovu začal přemýšlet.

Nemůže počítat s tím, že by jí Vincenzo přišel na pomoc. Ne když jediné spojení s ním je telefonní číslo, na které může jen psát textovky. A když neví, co ten cizinec udělá s takovou informací.

Jediný, na koho se může spolehnout, je ona sama. Jako vždy.